

Forbrugsgenstande — og i Medfør af deres Hensigt — at tilvejebringe rigere og bekvemere Forhøning af Statskassen, end andre Indtægtskilder formaa — hvile uforholdsmæssig tungt paa Befolkningens brede Lag og derfor fra et demokratisk Synspunkt overalt blive bekæmpede som uretfærdige.

Med Hensyn til det andet af de tre Punkter, skulle vi henvise til det, som ovenfor er ytret om de under Forhandling værende Skatters Fordeling paa Borgerne, navnlig saaledes, at Ølstatten tynger haardest ned efter, medens Sukkerstatten — og væsenlig i samme Grad Petroleumstatten — tynger opad til de bedre stillede Klasser.

Den tredje af de nævnte Indvendinger skulle vi her kun berøre, for saa vidt den rammer de til Grund for Lovforslaget opstillede finansielle Beregninger.

Det af Bøjsen repræsenterede Mindretal anslaar Nedgangen i Statsindtægterne efter de af Flertallet stillede Vædringsforslag til ca. 1 Million Kroner, og det af Scharling repræsenterede Mindretal fremstiller denne Nedgang som et Offer, det kun med stor Betænkelighed gaar med til.

Det forekommer nærværende Mindretal, at der ikke er fuldt tilstrækkelig Årsag til slige Betænkeligheder paa Statskassens Vegne, eftersom der paa Grundlag af Mindretallet Bøjsens Beregninger og Fremtidsformodninger, der i det væsentlige synes at bifaldes af Mindretallet Scharling, er en ganske nærliggende Udsigt til, at der gennem den formodede stærke Tilvækst i Forbruget af Sucker og Petroleum vil paa det nærmeste, om ikke helt ud, tilvejebringes fuld Kompensation for Statskassen. Vi skulle hertil kun føje, at i samme Grad, som denne Kompensation opnaas, i samme Grad udslættes den af Folketingets Flertal gennem mange Aar opretholdt Fordring, at en Toldrevision bør bringe en Skattelettelse — Nedgang i Statsindtægterne — af mindst Krigstattoldens Beløb, nu ca. 3½ Mill. Kroner.

Trods alt, hvad der saaledes kan anføres imod den forslaaede Omfordeling og Udvidelse af den indirekte Beskatning, kan nærværende Mindretal ikke undlade allerede paa dette Stadium af Forhandlingerne at regne med Ølstatten som en Rengsgerning. Den Formodning, som kunde have herom ved det oprindelige Forslags Fremkomst, er udviklet til fuld Visshed, efter at der er opnaaet Enighed mellem Forslagsstillerne (Bøjsen og Clausen) og Udvalgets Repræsentanter for Regeringspartiet.

Overfor denne med Visshed forudsatte Rengsgerning om Ølstattens Gennemførelse har Mindretallet maattet stille sig det Spørgsmaal, om der ikke var Mulighed for at give Indtægten af Ølstatten en bedre Anvendelse end den at være et Bidrag til Skattelettelse for de bedre stillede i Samfundet. Ved Overvejelsen heraf har Mindretallet haft let ved at træffe sit Valg. Af de Opgaver, som den socialpolitiske Udvikling har stillet til den moderne Lovgivning, er ingen vigtigere og mere paatrængende end den at sikre den gamle, udslidte Arbejder mod Nød og Fattigforsørgelsens Vanære. Vel havde vi ønsket, at denne Opgave blev løst med større social Solidaritet end ste kan gennem en Beskatning, der fortrinsvis rammer de Klasser, som have Krav paa Samfundets Forsorg, naar de i Samfundets Tjeneste har opslidt deres Arbejdskraft; vi havde ønsket og ville, om der frembyder sig nogen Mulighed derfor, gøre vort til, at Forsørgelsen af vore gamle og svage bliver en fælles Samfundssag, hvortil alle bidrage forholdsmæssig efter Evne og Formue; men — naar Fordringen om Udvidelse af den Art Beskatning, som overvejende rammer Samfundets smaa, bliver presset ned paa os af politiske Motiver, saa vide vi intet bedre Middel til at mildne denne Uretfærdighed end at kræve: at de ubemidlede saa tilbage, hvad man med Urette tager fra dem.

Hermed tro vi at imødefomme ikke blot de bedste, men ogsaa de, der leve og